

Zpráva o ME v rogainingu 2013

Lednový rogaining v Katalánsku bude určitě patřit k těm, na které hned tak nezapomenu – a to jsem zažila různých rogainingů poměrně dost. Už náš páteční odjezd z Barcelony do La Llacuny (čti lajakuna) leccos naznačoval: půlhodiny před inzerovaným odjezdem jediného spoje do výše jmenovaného městečka jsme se vynořily z metra na v propozicích inzerované autobusové zastávce. Zjistily jsme, že tam jsou zastávky dvě, ne tak úplně těsně u sebe, že na každé z nich zastavují četné autobusy, ale nic podobného jízdnímu řádu se tam nevyskytuje. Tak jsme důvěřivě čekaly a jak čas běžel, začala se Zuzka, znalá španělštiny, vyptávat čekajících lidí i řidičů autobusů na La Llacunu. Když se všichni tvářili, že to jméno v životě neslyšeli, trochu jsme znervózněly (do údajného odjezdu spoje zbývalo 10 minut) a zavolaly pořadatelům. K našemu zklamání se nám i na třetí pokus ozvala hlasová schránka. Deset minut po údajném odjezdu Zuzka objevila chlapíka tvrdícího, že La Llacunu zná, že je cca 20 km od jiného města, kam jezdí autobus každou chvíli, a že nejlíp uděláme, když se do tohoto města necháme dopravit a tam ukecáme nějakého automobilistu, aby nás do naší destinace za pár eur dovezl. Když už jsme se chtěly podle této rady zařídít, všimla jsem si čistě náhodou, že u vedlejší zastávky zase stojí nějaký autobus. Ze zvyku jsem se k němu rozběhla, a když jsem z nápisu nad předním sklem pochopila, že je to ten dlouho očekávaný, vrhla jsem se k němu s divokým máváním, právě když zavřel dveře a vyhodil blinkr. Naštěstí pro nás ty dveře znovu otevřel, vpustil mě dovnitř a počkal na Zuzku. Tak jsme se dostaly do La Llacuny. Později vyšlo najevo, že autobus byl plný jiných závodníků včetně Skripníků, kteří všichni nastoupili na předchozí zastávce. Díky tomu jsme poměrně snadno našly centrum závodu – jinak bychom s tím v hluboké tmě měly hodně práce.

Budova místní plovárny působila poněkud sychravým dojmem – vše nasvědčovalo tomu, že pořadatelé přijeli jen chvíli před námi. Brzy jsme také pochopili, co je to „hard floor“ (španělsky solo duro). Byla to poněkud (ale ne tragicky) špinavá podlaha místnosti v prvním patře, kam jsme se postupně ukládali jako housky jeden vedle druhého, protože ředitel závodu nás vyzval k hospodárnému využívání prostoru s tím, že přijdou ještě mnozí další. Tato předpověď se naplnila dost brzy, k ránu pak dosáhl počet závodníků na metr čtvereční opravdu povážlivých hodnot a jeden hajzlík pro každé pohlaví přestal stačit zejména chlapcům, kteří byli v převaze. Nicméně jsme se s tím všichni nějak vyrovnali a úderem osmé ranní společně vystartovali dolů k prezentaci. Zajímavé bylo, že u dlouhého stolu seděly tři pořadatelské dvojice, z nichž jedna prezentovala, až se z ní kouřilo, zatímco druhé dvě na ni zíraly. Inu – jiný kraj, jiný mrav. Abych nebyla moc negativní – zbylí pořadatelé připravili pro všechny závodníky výborné křupavé bagetky se španělskou mutací uheráku nebo s rybičkovou pomazánkou – opravdu moc dobré. Kolem půl desáté jsme si na výzvu pořadatelů sami upevnili čipy na zápěstí a krátce nato byly mezi nás rozhozeny mapy – pětadvacítky formátu A2, převažující barva žlutá.

Start se konal na historickém náměstí přesně ve 12.00 a byl velkolepý – nesrozumitelné projevy pana starosty a dalších činitelů, docela hodně místních diváků a spousta závodníků. Počasí příjemně chladivé (cca 5 stupňů nad nulou, zářící slunce, k tomu azurové nebe tak typické pro středomořskou oblast). Během závodu jsme se Zuzkou bolestně poznávaly rozdíl mezi severním a jižním lesem. Třikrát jsme neodolaly pokušení si cestu na kontrolu „říznout“ 100 – 300 m terénem místo dlouhého obíhání po cestách – vždycky to skončilo nejméně půlhodinovým bojem s nejrůznějšími odporne pichlavými keřky, bylinami a liánami, které nás nemilosrdně chytaly za nejrůznější části těla, ale vždycky hodně pevně. Mé odhodlání, že už nebudu při rogainingu sprostě nadávat, se rozplynulo vniveč hned při první terénní vložce. (Dlužno podotknout, že nějaké to sprosté slovo občas ulétlo i Zuzce, která normálně vůbec nenadává, jelikož se jí to hnusí.). Bohužel zdaleka ne všechny kontroly byly přímo na cestě, takže jsme se mnohokrát tím humusem prodírat musely, i když už jsme zcela opustily úmysl si cokoliv zkracovat. Mělo to jednu výhodu – rozpíchaná kůže pořád mírně bolela, takže se vůbec nechtělo spát ani během dlouhé lednové noci (přes 13 hodin tmy). Jinak – pokud jsem to schopna posoudit, mapa seděla a kontroly byly opravdu tam, kde byly namalovány. Problém byl s některými cestami – zatímco po většině z nich se dalo nadstandardně krásně běžet, některé byly docela zarůbané a než chudák superveteránka přeleze, podleze či obloukem přes různý humus obejde všechny padlé kmeny, dá to práci. Zato celou noc svítil měsíc v úplňku a některé skalní i jiné scenérie byly naprosto nádherné. Rovněž svítání a východ slunce se povedly tak dokonale, že se najednou všechny noční útrapy zdály zanedbatelné. K naší ostudě musím

přiznat, že kolem deváté ranní na nás sedla prudká nechuť k dalšímu prodírání trnů a lianami a tak jsme vyrazily přes tři snadné kontroly na základnu a uzavřely závod hodinu a půl před vypršením limitu, což normálně neděláme. (Jistě k tomu přispěla i okolnost, že jsme věděly, že svou superveteránskou kategorii vyhrajeme tak jako tak, zatímco na první tři týmy v kategorii WO v žádném případě nemáme.) Mělo to jednu výhodu – měly jsme čas a prostor k aspoň mírnému navlhčení částí těla nejvíce poznamenaných závodem vodou z kohoutku na výše zmíněném záchodě ještě předtím, než dorazil hlavní proud závodnic. (Skripníci později tvrdili, že kdesi na fotbalovém hřišti jsou sprchy, a snad se tam i byli osprchovat – ale jinak o tom nic nevím).

Po doběhu na základnu nás očekávaly dva kanystry s ledovou vodou k pití, která nám po studené noci přišla opravdu vhod, a flaštičky s nějakým rovněž ledovým ionťákem (Zuzka říkala, že Španělé čaj moc nepijí, takže je asi nenapadlo, že by třeba bylo fajn nějaký uvařit). Kromě toho nám ohřáli na úžasných pánvích o průměru cca 2,5 m národní katalánské jídlo, jehož jméno jsem zapoměla, které se skládalo z totálně rozvařených drštěk, kousků salámu a cizrny, to vše plovoucí v docela dobré omáčce (chuťově fakt docela fajn, ale ty rosolovité dršťky mě straší dodnes, i když naši dršťkovou polívku mám hodně ráda).

Vyhlášení výsledků začalo cca o 10 minut dříve oproti rozpisu a vyznačovalo se jednak velkou rychlostí, jednak tím, že každý z vítězných závodníků (včetně nezletilých) dostal flašku vína a k tomu nějaké drobné upomínkové předměty (např. my se Zuzkou jsme dostaly dohromady jednu čelovku, dvě mapy nezjištěné krajiny a jednoho průvodce jakousi nám neznámou oblastí Katalánska (samozřejmě ve španělštině). Pořadatelé zřejmě usoudili, že takové věci jako diplomy či medaile jsou přezitek, tak se na ně prostě vykašlali. Nakonec jediný dokument, který mám v ruce z tohoto mistrovství Evropy, je to potvrzení o zaplacení startovného pro Sádla, které jsme z nich nakonec vymámily, ale dalo to fušku. Zajímavý byl závěr ceremonie – poté, co byli vyhlášeni nejlepší Katalánci v jednotlivých kategoriích a vyslechli si hudební opus, který byl zřejmě neoficiální katalánskou hymnou, rozhodli se pořadatelé ještě vyhlásit absolutní vítěze v kategorii MM, WW a MW. Aby to bylo dostatečně slavnostní, zahráli každé vítězné dvojici příslušnou hymnu (myslím, že šlo o finskou, ruskou a lotyšskou), ale aby to zas nestálo tak moc času, zahráli z každé hymny jen prvních pár taktů. Inu, moderní doba je rychlá. Pak už se nestalo nic pozoruhodného – snad až na to, že necelou hodinku poté, co jsem konečně zaslouženě usnula, přišel pokyn od pořadatelů, že se musíme do 40 minut přestěhovat do jiného „sola dura“, neboť hodně závodníků odjíždí, tak se ti zbylí musí kvůli rentabilitě sestěhovat na jedno místo. Tak jsme sbalili a přestěhovali se.

Celkově jsem měla dojem, že pořadatelé vnímají Evropu rozdělenou na dvě kategorie:

1. Katalánsko, 2. tu ostatní pakáž. Ale možná, že to tak vůbec není – třeba jsem jen přecitlivělá. (I když – např. skutečnost, že se pořadatelé neobtěžovali na výsledkové listině uvést jména států, z nichž závodníci pocházejí, možná mému dojmu nahrává).

Každopádně díky skvělému počasí, krásné krajině, nezapomenutelným zkušenostem se středomořským lesem, jakož i krásným kulturním zážitkům v Barceloně (raný Picasso, Miró, Gaudí, nejstarší synagoga v Evropě atd.) se tento výlet do Španěl řadí k podnikům, za něž jsem vděčná a nejspíš ještě dlouho budu.

Věrka Hájková